

Sjurður Skaale og Hogni Hoydal vóru ígjøgnum eitt slítandi stríð, tá ið Sjurður Skaale fór út Tjóðveldi, men teir tvíhalda um, at stríðið var ikki persónligt

MYND: ÁLVUR HARALDSEN

nógv samband, síðani eg fór úr Tjóðveldi. Vit samskiptu nógv um politikk, men tá ið eg nú eri blivin partur av Javnaðarflokkinum, so merkir tað sjálvsagt, at tað eru onnur fólk, sum eg nú samskipti meira við, sigur Sjurður Skaale.

Slaka ella standa fast

Ein av sentralu lutunum í ósemjuni millum Sjurð Skaale og meirilutan í Tjóðveldi var, hvørt Tjóðveldi skuldi halda fast um sína avgjördu ríkisrættarligu støðu í stjórnarskipanaruppskotinum, ella um Tjóðveldi skuldi slaka eitt sindur fyri at koma longur ávegis ímóti einum sjálvstøðugum Føroyum.

– Endamálið við at verða í politikki skuldi verið at fáa nakað burturúr, men eg upplivdi tað sum, at flokkurin sjálvur kom fram um verulig úrslit og fram um tað, sum var besta fyri landið. Tað var ikki ein nóg sterkur vilji í Tjóðveldi til at geva eitt sindur, so tað bar til at føra veruligan politikk, sum kundi føra Føroyar framá, heldur Sjurður Skaale.

– Eg eri ósamdur við Sjurð í, at ein flokkur verður eitt endamál í sær sjálvum. Men tað, sum ein flokkur hevur grundað sítt virki á, er týðningarmikið. Tjóðveldi kann verða pragmatiskt í øllum málum, men tað eru

nøkur mørk fyri, hvat vit kunnu verða við til – og soleiðis var í sambandi við stjórnarskipanaruppskotið. Eg kann eisini vísa á undirgrundarmálunum, har tað vóru flokkar, sum stóðu fast við, at Føroyar áttu rættin til undirgrundina, og tí endaði tað eisini við at vit fingi okkara rætt. Høvdu vit slakað, so høvdu vit fingið onkra millumloysn, sigur Hogni Hoydal.

Valkvøldið

Eftir at Sjurður Skaale var farin úr Tjóðveldi, umhugsaði hann sína støðu í eina tíð. Hann segði í fyrstu syftu, at hann gavst í politikki, men endin var, at hann fór upp í Javnaðarflokkin og gjørdist valevni til fólkatingsvalið.

Dramatiska valið endaði við, at Hogni Hoydal, sum hevði sitið á fólkatingið, fall, og Sjurður Skaale vann sessin hjá honum.

– Støðan kendist lögín valkvøldið, men eg eri ikki beiskur um, at tað endaði soleiðis. Eg harmist tó um, at vit nú hava tveir samríkjaflokkar á fólkatingið. Tað var keðiligt, sigur Hogni Hoydal.

Sjurður Skaale sigur, at tað var ógvuliga óvæntað, at hann skuldi vinna sessin.

– Sambandið og Tjóðveldið vóru jú stórfavorittar. Eg var heilt tikin av fótum, tá Grækari Djurhuus Magnussen

langaði eina mikrofon upp í andlitið á mær og spurdi hvat eg segði til, at eg var valdur. Eg visti ikki hvat eg skuldi svara – myndin sum kom í hugan var, at tað var sum at standa á Kunoyarnakki eftir at hava gingið smalar røkur og brattar brekkur. Og so tók eg til frálíku regluna hjá abba Høgna, Karsten Hoydal, sum mín góði vinur Djóni Kunoy plagar at sita, tá vit hava fingið ein tind undir sollarnar: »Kom klúgv læddirnar saman við mær / vakrast eru blómurnar, har ringast er at ganga.« Tað var soleiðis tað kendist. Eg var farin frá tí, sum var lætt og trygt, men sum eg helt vera skeivt. Í staðin gjørdi eg tað, sum eg helt vera rætt og setti kós uppá eitt sera illgongt fjall. Og valkvøldið stóð eg á toppinum, sigur Sjurður Skaale

Strævið stríð

Hvørki Hogni Hoydal ella Sjurður Skaale angra nakað av tí, sum hendi teirra millum, meðan stríðið leikaði harðast á. Hogni Hoydal heldur tó, at hann skuldi tikið fatt í trupulleikan nakað fyrri, enn hann gjørdi.

– Eg skuldi sum formaður fyrihildið meg eitt sindur fyrri til, at hetta fór at blíva ein ósemja millum okkum. Tað vistu vit helst nakað áðrenn, tað gjørdist alment, og eg havi síðani hugsað um, hvussu eg kundi havt gjørt tað øðrvísi.

Tí eg haldi ikki, at tað var er so langt millum partarnar. Eg skuldi havt tikið stig til eina viðgerð av hesum málinum í flokkinum, tí tá vit umsiðir fóru at viðgera tað, so blivu tað nakrir intensir fundir, har vit ikki megnaðu at finna ein loysn, sum Sjurður kundi taka undir við, sigur Hogni Hoydal.

– Tá ið ósemjan so gjørdist almenn, fór eg í eitt músahol, so at málið ikki skuldi blíva til ein trupulleika fyri flokkin. Og tá Sjurður fór út við nøkrum kontant viðmerkingum, so skuldi eg havt svara líka kontant aftur. Eg kundi havt forklárað støðuna hjá flokkinum meira greitt beinanvegin, sigur hann.

Sjurður Skaale heldur fast um, at hann fekk ikki gjørt annað enn tað, hann gjørdi.

– Tað var ótrúliga strævið, men eg angri ikki mína avgerð – als ikki. Støðan var soleiðis, at flokkurin ikki hevði somu støðu sum eg í einum sera týðandi máli fyri meg, og eg kundi ikki gera annað, enn at taka avleiðingarnar av tí. Og hóast tað ikki var lætt, so ivist eg framvegis ikki í, at tað var ein røtt avgerð at taka. Tað kann okkurt orðið gleppa, men eg royndi allatíðina at halda kjakið á einum politiskum stigi og ikki gera tað persónligt. Fólk fataðu tað kanska persónligt, men eg royndi at gera tað so virðiliga sum gjørligt, sigur Sjurður Skaale.